

Na konci známého světa

Pasová kontrola proběhla velmi formálně. Britský celník se pouze zběžně podíval na fotku v občance. Byli jsme za hranicemi. Skupina Čechů se dostala suchou nohou ze Španělska do Spojeného království Velké Británie a Severního Irska. Ještě jsme přešli letištní ranvej, kde se chystal k odletu stroj společnosti Monarch, a byli jsme v městě Gibraltar.

Ocitli jsme se na území sloužícím už po staletí především vojákům a nejrůznějším obchodníkům. Nad námi se tyčil monumentální skalní masív, který činí z tohoto místa nejen důležitý strategický bod, ale i cíl mnoha tisíců návštěvníků. Za touto skálou byl podle řeckých legend konec světa. V dnešní době už na tento konec světa míří především turisté a také nejedna cestovní kancelář.

Z mytických časů...

Úzkou šíjí mezi dvěma kontinenty měl rozbít svým kyjem samotný Hérakles (lat. Herkules), aby se dostal k ostrovu Erythea a mohl ukrást krávy obra Gerióna. Na okrajích vzniklého průlivu postavil dva „sloupy“: Gibaltarskou skálu na evropské a horu Abyla na africké straně. Vznikla tak úžina nazývaná ve starověku Héraklovy sloupy, dnes Gibaltarský průliv. Za tímto územím následoval jen nekonečný oceán, v jehož vodách se nacházela a poté i zmizela bájná Atlantida. Tolik praví legendy.

...do historie...

Z dochované historie máme archeologické nálezy, které potvrzují přítomnost posledních neandrtálců. Údajně zde měli žít až do doby přibližně 24 000 let př. n. l. Víme, že zdejší území navštívili Féniciáné, Kartaginští i Římané. Vizigótské kmeny v době stěhování národů odsud měly vyplout dobýt sever Afriky. A Arabové, pro změnu, odsud spolu s Berbery zahájili v roce 711 tažení proti Vizigótskému království v Andalusii. Trvalé osídlení zde pak existuje od roku 1160.

Po reconquistě připadl Gibraltar v roce 1462 Španělům. Po dalších historických peripetiích, a především válečných střetech o strategický přístav, které sloužilo jako západní brána do Středozemního moře, vybojovala ve válce o španělské dědictví toto místo anglická a nizozemská armáda. Příslušnost k Anglii poté formálně potvrdila Utrechtská smlouva z roku 1713. Britské koruně patří toto město dodnes. To se projevuje přítomností britské armády, britskými uniformami policistů i specifické měně: gibraltarské libře. V restauracích a obchodech, jak jsme se přesvědčili, lze ale v klidu platit i eury.

...a přítomnosti

Zkoumavé čtení: systematické zavedení dílny čtení a oborového čtení do výuky na 2. st. základních škol /na víceletá gymnázia v ČR“, reg. č. CZ.02.3.68/0.0/0.0/19_076/0016346.

Projekt je financován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem ČR v rámci Operačního programu Výzkum, vývoj a vzdělávání.

Výstup jsme zahájili velkým pivem a klasickým britským občerstvením „fish and chips“ na velkém náměstí Casemates Square. Upřímně řečeno, byla jedna hodina po obědě a já jsem měl pochybnosti o tom, zda plánovaný pěší výstup zvládneme. Chlapi se ale tvářili odhodlaně, a tak jsme vyrazili vzhůru. Zatímco většina návštěvníků volí pro výstup lanovku, taxi nebo zdejší minibusy, my jsme zvolili nejpřirozenější pohyb, totiž „po svých“. Počasí bylo ideální: slunečno, kolem dvaceti stupňů, sem tam mráček, lehký vítr.

Prošli jsme asi polovinu hlavní nákupní třídy plné obchodů s bezcelním alkoholem, lacinou elektronikou a oblečením globálních módních značek. Vzápětí jsme odbočili vlevo a proklíčkovali mezi arabskými krámkami. Konečně jsme se dostali nad úroveň zástavby.

Stále jsme stoupali, střídavě po asfaltových cestách nebo schodech okolo zdi, která byla součástí gibraltarského opevnění. Po cestě jsme žasli nad výhledy na přístav a spoustu lodí. Jásali jsme nad prvními opičími rodinkami, které ve stínu trávily svou siestu. Pěší výstup s převýšením 426 metrů nám trval asi hodinu. Na vrcholku se angličtí i holandské turisté divili našemu výstupu a dokonce našemu výšlapu zatleskali :).

Nadšení na vrcholu

Když jsme se dostali na vrch skály, bylo to fantastické. Prošli jsme několik set přístupných metrů hřebenu. Dívali jsme se na Gibraltarský průliv i do zálivu Algeciras. Bylo vidět skály u města Ceuta. Sledovat Afriku z Evropy ve mě vždycky vzbuzuje úžas a zvláštní, ale příjemný pocit. Někteří z nás si splnili další ze svých životních snů z dob dětství, kdy o této skále pouze četli.

Nadšení se zmocnilo všech přítomných. Fotili jsme se navzájem: sami, skupinově i s poskakujícími makaky, respektive magoty bezocasými. Tato kočkodanovitá zvířata jsou v Gibraltaru jedinou kolonií opic v Evropě. Prolézali jsme dochované zbytky pevností a bunkrů. Bavili jsme se o minulosti a skládali jsme mozaiku znalostí historie.

Cestou zpět

Cestou dolů jsme toho chtěli objevit ještě více, ale zabloudili jsme vždy k oplocenému zakázanému území. Celá skála rozhodně není přístupná a její severní část stále patří armádě.

Náročný výstup i sestup jsme dole oslavili dalším pivem a nákupem suvenýrů na památku. Někteří z nás poslali z britského území pohled domů. Celý výlet nám zabral cca čtyři hodiny: z náměstí na

Zkoumavé čtení: systematické zavedení dílny čtení a oborového čtení do výuky na 2. st. základních škol /na víceletá gymnázia v ČR“, reg. č. CZ.02.3.68/0.0/0.0/19_076/0016346.

Projekt je financován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem ČR v rámci Operačního programu Výzkum, vývoj a vzdělávání.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

vrchol skály a zpět. Gibraltar zaznamenán v cestovatelském deníku, a mohli jsme tak spokojeně pokračovat dál.

Autor: Roman Kouřil

Zdroj <https://www.turistika.cz/cestopisy/gibraltar-opice-na-heraklove-sloupu/detail>